

Publicerad 2011-06-07 04:48 av Heikki Hellman

På dessa spalter träffar man många känsliga, sinnliga men också desperata eller glödande kärlekssagor. Mycket tid har gått då jag var förtjust, men nu vill jag komma ihåg det förflutna och fantisera hur det kändes när jag blev kär.

KÄRLEKENS KRUMELURER

När jag blev kär i min flamma,
kände jag mig allvarligt insjuknad.
All annan aktivitet utom förtjusningen
förlorade sin betydelse, avstannade.
Ingenting annat betydde något än min romans

Utom min amour, min käresta
saknade jag allt annat intresse
jag var bristfällig i allt annat engagemang
jag blev plötsligt blind,
allt som ej hörde till min kärlek
ljöd för mina döva öron
jag förlorade min aptit och min sömn.
Jag hade en enda strävan, nå hennes närhet.
Vi kunde inte träffas varje stund alla dagar
på grund av den långa distansen.
I min ungdom fanns ingen mobil,
sålunda kontakten hölls genom posten.
Jag skrev kärleksbrev varje dag
ett på morgonen ett annat på kvällen
för att uttala min egen passion.

Tidens mått ställdes på huvudet.
Jag väntade hennes brev varje dag
om inget kom, suckade jag djupt
"nej, det kan inte vara sant"
Väntan på träff om hon kom sent
var pinande lång
en sekund var som en timme!

I kärlekens bedövning tror jag,
att jag blev oförsiktig även för obekymrad
utan att jag ville det, vid det modet
kan man vara även farlig i trafiken
man kan på samma gång vara
närvarande och frånvarande

Romansen är en härlig men riskfylld affär.
Min passionerad själ lugnar sig först
i den käras armhåla, i hennes närhet
när jag hör
hennes hjärklappning i min öron,
känner hennes varma fingrar
smeka min rygg
och klappa mitt huvud och hår.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Heikki Hellman med Poeter.se id #36177 innehar upphovsrätten